

LBRIS

We know
books

KRISTEN PERRIN

**MISTERUL
CRIMEI
DE LA
CONAC**

Traducere din limba engleză de
MIRELA-MĂDĂLINA IONESCU

 UNIVERS

Bâlciul de la Castle Knoll, 1965

— În viitorul tău văd o mână de oase uscate.

Madame Peony Lane rostește cu un aer sobru începutul unei preziceri sub semnul căreia va sta tot restul vieții lui Frances Adams.

Deși cele două prietene ale ei chicotesc, amuzate de teribila teatralitate a întregului moment, Frances rămâne tăcută, cu ochii ațintiți asupra femeii din fața ei. De la perdelele de mărgelă strident colorate care îi împodobesc cortul și până la turbanul de mătase murdar, toată scena aduce a kitsch hollywoodian. Însăși Peony Lane pare să aibă până în douăzeci de ani, cu toată răgușeala pe care o adaugă vocii ei în încercarea de a părea străveche. Atât de neconvingător este totul, încât niciuna din fete n-ar trebui s-o ia în serios, și aproape că niciuna n-o face. Cu excepția lui Frances.

Ea îi soarbe fiecare cuvânt de parc-ar fi Sfânta Scriptură. Și, cu fiecare nouă propoziție despre viitorul ei, expresia îi devine tot mai tensionată. Precum apa care se pregătește să dea în clocot, emanând aburi, dar fără să fiarbă încă.

Atunci când lasă în urmă întunericul din cortul mediului, Frances nici măcar nu clipește în lumina strălucitoare a soarelui de august. Părul ei lung, lăsat pe spate, strălucește

în nuanțe de arămiu. Un bărbat care vinde mere glazurate cu caramel o privește stăruitor, dar ea nici măcar nu îl observă. Nu prea mai observă nimic după o asemenea pre-viziune sumbră.

Emily o apucă pe Frances de brațul stâng, Rose de cel drept, iar cele trei fete, ca un șir de margarete, se strecoară printre standurile de vechituri și de zorzoane. Strâmbă din nas văzându-l pe măcelarul care vinde cărnați, dar se opresc să admire lăntișoarele din argint încălzite de soarele puternic. Nu este decât un truc pentru a o face pe Frances să-și abată gândurile, însă Emily chiar își cumpără un lăntișor delicat, cu un pandantiv în formă de pasăre. E de bun augur, zice ea, căci numele ei de familie este Sparrow¹.

Rose este cea care pune punctul pe i.

— Frances, arăți de parcă ți-ai văzut moartea cu ochii.

Rose îi dă un cot lui Frances în încercarea de a o aduce la realitate, însă expresia gravă a fetei nu face decât să se adâncească și mai mult.

— Știi, oricum e o aberație. Nimeni nu poate citi viitorul.

Emily își prinde părul lung și blond cu o panglică, după care își pune la gât lăntișorul cu pasăre. Podoaba sclipește în lumina soarelui – ca un ecou al lamelor de cuțit ce strălucesc pe standul de obiecte vânătorești din spatele lor. Emily observă cum Frances se uită cu groază la lăntișor.

— Ce este? întrebă Emily.

Vocea îi este inocentă, însă nu și expresia de pe chip.

— O pasăre, spune Frances mijind ochii. Ghicitoarea a zis „pasărea o să te trădeze“.

— Înseamnă că am soluția perfectă, răspunde Emily.

¹Vrabie (n. tr.).

Se avântă în mulțime și se întoarce după câteva minute. În palma ei licăresc încă două lăntișoare de argint cu pandantiv în formă de pasăre.

— Pentru tine și pentru Rose, spune ea zâmbind. Așa n-o să afli niciodată care pasăre o să te trădeze. Te-ai putea trăda chiar și tu singură.

Emily începe să râdă, iar râsetul ei este sălbatic și sincer precum ea însăși.

Frances se uită cu disperare la Rose pentru o urmă de înțelegere, dar și ea râde.

— De fapt, cred că este o idee bună. Ia-ți soarta în propriile mâini!

Rose își prinde lăntișorul la gât, cu un gest demonstrativ.

Frances ezită și, în cele din urmă, vără lăntișorul în buzunarul de la fustă.

— Mă mai gândesc.

— Haide, înveselește-te, Frances, spune Emily. Dacă ai să continui să stai bosumflată, mă văd nevoită să te omor chiar eu.

Lui Emily i se încrețesc colțurile ochilor, de parcă ar urma să izbucnească în râs, și le apucă din nou de cot pe cele două.

— Puteți să nu vă mai prefaceți că nu a fost de-a dreptul înfiorător?

Frances se desprinde de ele, după care se oprește. Își șterge mâinile transpirate pe fusta simplă, din bumbac, și își încrucișează brațele. Forma pătrătoasă a carnețelului ei se ivește din celălalt buzunar al fusteii, iar pe degete are urme de cerneală, din cauza grabei cu care și-a notat fiecare cuvânt rostit de ghicitoare.

Rose scurtează din doi pași distanța dintre ele și își trece brațul pe după umerii ei. Este atât de aproape de ea,

încât părul ei negru, tuns până la baza gâtului, îi gădilă obrazul lui Frances.

— Cred că femeia aia și-a bătut joc de tine.

— Dar vorbim despre *crimă*, Rose! Nu pot să ignor asta!

Emily își dă ochii peste cap.

— Serios, Frances! Gata cu chestia asta, spune ea rar, accentuând fiecare cuvânt.

Muşcă din fiecare cuvânt al propoziției ca dintr-un măr crocant și, date fiind înfățișarea de Albă-ca-Zăpada a lui Rose și strălucirea aurie a lui Emily, Frances are deodată senzația că sunt toate trei personaje de basm. Iar în basme, atunci când vrăjitoarea îți citește viitorul, ascultă.

Emily o ia din nou pe Frances de un braț, pe Rose de celălalt, iar cele trei continuă să viziteze bâlciul, însă totul e mai tăcut acum, de parcă aerul zilei ar fi umplut cu vată. Soarele încă dogorește, iar în corturi, berea continuă să se golească din butoaie. Aerul e lipicios, cu iz de caramel ars și o urmă de fum, însă Frances pășește tot mai apăsător și mai hotărât. În sinea ei repetă din nou și din nou prezicerea, până i se întipărește în memorie.

În viitorul tău văd o mână de oase uscate. Agonia ta începe atunci când vei ține regina în palmă. Ferește-te de pasăre, pentru că o să te trădeze. Iar atunci nu va mai fi cale de întoarcere. Însă cheia dreptății este la fiuce, s-o aflu pe cea potrivită și s-o ții aproape. Toate semnele arată că vei fi ucisă.

Este o prezicere atât de neobișnuită, încât ar trebui să râdă de ea. Însă cuvintele acestea și-au plantat deja sămânța în mintea lui Frances, iar rădăcinile lor mici și otrăvitoare au început deja să crească în gândurile ei.

Cele trei fete se bucură din plin de după-amiaza lor și, în scurt timp, nici râsul nu le mai este atât de forțat. Glumele,

bârfele și lucrurile mărunte care dau savoare prieteniei lor își fac din nou simțită prezența. La șaptesprezece ani, suișurile și coborășurile sunt la fel de firești precum respirația, iar aceste fete au respirat mai profund decât mulți alții.

Dar dacă este ceva care să le aducă ghinion, aceea este cifra trei. Pentru că, peste un an, nu vor mai fi trei prietene. Una dintre fete va dispărea, iar aceea nu va fi Frances Adams.

Se va deschide un dosar la secția de poliție locală, și singura probă existentă se va afla într-o punguliță de plastic prinsă în capse de foaia cu raportarea unei persoane dispărute, scrisă mult mai pe scurt decât ar fi trebuit să fie. Un lăntșor de argint, cu o mică pasăre agățată de el.

CAPITOLUL

1

Este una dintre serile acelea de vară în care aerul este atât de dens, încât ai putea să înoți în el. După o călătorie cu metroul pe linia Piccadilly, până și duhoarea stătută din stația Earl's Court mi se pare o gură de aer proaspăt. Până reușesc eu să urc cele trei rânduri de scări și să ies la suprafață, mă simt epuizată și scotocesc prin rucsac după sticla de apă. Nu găsesc decât termosul plin cu cafea rece rămasă de azi-dimineață.

Bărbați zvelți trec pe lângă mine ca niște gazele urbane, în timp ce eu dau pe gât băutura. Este dezgustătoare, cum mă așteptam să fie, dar am nevoie de cofeină. Telefonul îmi vibrează și îl scot din buzunar, rezistând dorinței de a-mi verifica e-mailurile și răspunzând, în schimb, la apelul afișat pe ecran.

— Jenny.

În cele din urmă, las ca toată oboseala să mi se citească în glas.

— Te rog să-mi spui că ești pe drum. Nu pot să intru iarăși în pivnița mamei fără întăriri. Când făceam curat săptămâna trecută, erau păianjeni acolo. Uriași.

— Am ajuns deja. Dar, Annie, stau în fața ușii până vii tu, că n-am chef să mă târască mama ta după ea prin casă în timp ce îmi spune ce pereți mai vrea să demoleze.

— Bine punctat. Dar nu cred că are voie să demoleze pereții din casă; nici măcar nu e casa noastră.

— Țsta e un motiv destul de bun. Și îmi închipui că acum e ocupată cu proiectele ei de design pentru viitoarea expoziție privată la Tate.

Tresar. Mama e pictoriță – chiar una faimoasă și de succes. Sau a fost, până când interesul față de munca ei s-a stins. Din nefericire, declinul în carieră a coincis cu pierderea averii câștigate din creațiile anterioare, și astfel cea mai mare parte a vieții ne-am dus-o la granița fragilă dintre a trăi ilegal și a trăi frugal, căci este boem și artistic.

— Vreau să spun că proiectele de design ale mamei mă împiedică să-mi verific la nesfârșit inboxul gol, așa că sunt de acord cu orice mă pune să fac. Am un rucsac plin de mostre de vopsea și un munte de frustrare înăbușită. Sunt gata să mă ocup de pivnița asta. Mai puțin de păianjeni – pe ăia scrie numele tău.

— Vai, propria mea armată de păianjeni, gândurește Jenny. Exact ceea ce mi-am dorit dintotdeauna.

Se oprește pentru o clipă, ca pentru a-și alege cu grijă următoarele cuvinte.

— De ce te preocupă inboxul acela gol? Ai mai trimis manuscrise?

Jenny este prietena mea cea mai bună încă de la nouă ani. Luna trecută am fost concediată de la locul meu de muncă prost plătit, iar ea s-a impus ca o combinație perfectă între umărul pe care să plâng și mentorul motivațional. A pledat pentru ca eu să mă folosesc de acest prilej ca să-mi urmez

visul și să-mi fac o carieră din scrierea de romane polițiste, mai ales că nu orice scriitor aflat în dificultate are o mamă care deține o casă cu opt dormitoare în zona centrală a Londrei și care îl lasă să locuiască acolo pe gratis, în schimbul unui ajutor la treburi mărunte.

Nu este o situație tipică pentru o tânără de douăzeci și cinci de ani care s-a văzut nevoită să se întoarcă acasă, dar vine la pachet cu obligația de adaptare la stările de spirit ale mamei. Din moment ce evitasem cu succes asta atunci când m-am mutat de acasă, s-ar zice că am făcut un pas înapoi. Însă am un etaj numai al meu în casa din Chelsea, iar locul se degradează într-un mod mai degrabă romantic. În dormitorul copilăriei mele este un candelabru, plin de praf și cu niște cristale lipsă, care aruncă o lumină fantomatică peste mașina de scris antică pe care am găsit-o într-unul dintre dulapuri. Nu o folosesc la scris; îi mai apăs uneori pe taste pentru a crea puțină atmosferă. Are o carcasă de plastic cu un model în carouri și un aer de anii '60, pe care îl ador.

— Am început să trimit unor agenți literari cel mai recent manuscris al meu, spun eu mușcându-mi buza când văd că Jenny nu zice nimic. A trecut abia o săptămână de când le-am scris câtorva.

Îmi șterg transpirația de pe ceafă. Merg înainte pe strada Earl's Court și mă strecor printre mașini atunci când se poate. Rucsacul meu cântărește o tonă, dar erau reduceri la librărie și nu m-am putut abține. Și pot să justific cumpărarea a șapte cărți de Agatha Christie prin faptul că am făcut-o în scop de *cercetare*.

— Dar încep să am deja senzația că am scris o carte îngrozitoare.

— Nu e îngrozitoare.

— Ba da, este. Doar că nu mi-am dat seama de asta până când nu le-am trimis-o unor oameni ca s-o citească.

— Dar aveai atâta încredere în ea! spune Jenny.

Îi simt entuziasmul din glas; se pregătește să intre în modul majoretă.

— Eram, dar acum sunt mai înțeleaptă. Știi senzația aia când un copil mic vine la tine, iar mama lui zâmbeste larg, presupunând că ți se va părea la fel de drăgălaș cum i se pare ei? Dar copilul are nasul plin de muci și hainele pătate de mâncare?

— Ei bine, da.

— Eu sunt mama copilului și tocmai ce l-am trimis în lume cu un nas plin de muci, crezând că oamenii îl vor privi la fel ca mine.

— Atunci șterge-i muci. Prezintă-l și altor oameni atunci când e mai curat.

— Da, cred că ăsta-i scopul corectării unui manuscris.

Aud cum Jenny inspiră adânc la celălalt capăt al liniei.

— Annie, tu îmi spui că ai trimis o carte unor agenți literari fără măcar s-o corectezi?

Jenny râde copios, iar râsul ei devine molipsitor. Nu mă pot abține – zâmbesc larg în timp ce intru pe strada Tregunter.

— Pur și simplu m-am entuziasmat! șuier eu printre dinți, râzând. Am făcut și eu o treabă, știi? Am scris multe cuvinte, toate culminând cu SFÂRȘIT.

— Da. Și sunt mândră de tine. Dar cred că ai fi putut măcar să mă lași *pe mine* să-l citesc înainte de a-l trimite unui agent.

— Ce? Nu!

— Dacă nu vrei ca eu să-l citesc, *de ce îl trimiți unor străini?*

— Închid acum, aproape că am ajuns.

Mă târăsc până la capătul străzii, unde Jenny stă așezată pe treptele din față.

Casa mamei stă sumbră la capătul unui rând de case terasate elegante, de parcă ar fi însuși Halloweenul la o petrecere în grădină. Îi fac cu mâna lui Jenny, în timp ce ea își scutură de praf fusta șic și își trece mâna prin părul negru și lung. Are un simț al modei impecabil, în vreme ce eu îmi netezesc rochia voluminoasă de vară, întrebându-mă dacă am procedat bine când am cumpărat monstruozițata asta. Dintr-un motiv sau altul, se pare că mă simt atrasă de rochiile care mă fac să arăt ca o fantomă din epoca victoriană. Tenul meu palid și buclele blonde întăresc această impresie, așa că ar fi cazul să încetez să mă mai opun ei.

La fel ca mama, eu și Jenny am studiat arte la Central Saint Martins. Părinții ei s-au mutat din Hong Kong în Londra când Jenny era mică și sunt unii dintre cei mai drăguți oameni pe care i-ai putea întâlni vreodată. Nu i-aș spune mamei niciodată asta, dar, uneori, când tânjeam după o atmosferă care să includă un tată și niște frați sau surori, mergeam acasă la Jenny după ore, și nu acasă la noi, chiar și când ea era plecată la cursul de tenis sau în altă parte. Părinții ei mă poșteau să stau jos și să-mi fac teme, iar eu vorbeam cu toată lumea, în timp ce mirosul de mâncare gătită în casă îmi gădila nările.

Când Jenny a absolvit facultatea, a aterizat direct în picioare, iar acum lucrează deja în domeniul la care visa. A refuzat un post de scenograf la Royal Albert Hall pentru a face parte din echipa care se ocupă de vitrinele de la Harrods. E pasiunea vieții ei, creează adevărate capodopere, mai ales de Crăciun.

— Ei bine, spune ea luându-mă de cot, mergem să vedem ce ne așteaptă în pivnița mamei tale?

Rămânem pe loc preț de o clipă să ne uităm la casă. Două rânduri de ferestre murdare de tip bovindou încadrează treptele mari de piatră care duc la intrarea principală. Probabil că, acum multă vreme, ușa a fost verde, dar vopseaua s-a scorojit în straturi de-a lungul anilor, iar lemnul este un pic deformat. Totuși o iubesc. Deasupra noastră se înalță patru etaje ale măreției de odinioară. Cele mai multe dintre vechile draperii de catifea încă acoperă geamurile.

— Mulțumesc că faci asta împreună cu mine, îi zic.

Nici măcar nu știu pentru ce anume îi sunt recunoscătoare, doar este casa în care am crescut. Și chiar dacă am locuit în ea doar eu și mama, a fost mereu un loc fericit. Cred că îi sunt recunoscătoare pentru faptul că vine de fiecare dată când o sun, chiar dacă la telefon spun doar ceva precum: *Hei, vrei să facem împreună curățenie într-o pivniță veche?*

— Sigur că da, răspunde Jenny. Oricum te-ai ocupat tu săptămâna trecută de partea grea.

— Uf, nici nu-mi aminti. Erau atâtea cutii și cufere. Iar oamenii de la compania de mutări pe care i-am angajat s-au comportat ca niște adevărați cowboy; pur și simplu au aruncat totul la ei în dubă. Cred că am auzit de câteva ori sunet de sticlă spartă. Dar am semnat pe linia punctată și le-am trimis pe toate mătușii Frances, la căsoaia ei ciudată din Dorset. Sper să nu se supere când o să se trezească deodată cu o grămadă de vechituri la ușă, însă mama și-a pus în minte să transforme pivnița în atelier de pictură.

— Frances este mătușa care practic deține casa, nu-i așa?

— Așa e.

— Cum de n-am auzit mai multe despre ea? Sau n-am întâlnit-o?

Vocea lui Jenny este degajată, însă sesizez o urmă de contrariere în tonul ei, de parcă ar suspecta că am exclus-o de la ceva important.

— N-o lua personal, îi spun. Nici eu n-am cunoscut-o. Se pare că nu-i place Londra, și nici să călătorească. Și este atât de bogată, încât nu se deranjează să mai vină pe aici. Am impresia că îi trimite mamei săptămânal niște bani. E cam aiurea și demodat, un fel de alocație săptămânală de la părinți, dar mama nu este îndeajuns de orgolioasă încât să n-o accepte. Am întrebat-o odată de ce ne trimite mătușa Frances bani, dar a refuzat să răspundă și a ridicat din umeri.

— Hm, zice Jenny, și văd cum rumegă noua informație, nefiind încă pregătită s-o lase baltă. Sună macabru, dar ce se întâmplă când va muri? Are copii care să vă dea afară de aici?

— Nu, mama urmează să moștenească totul.

Mă pregătesc pentru reacția lui Jenny, căci acesta este probabil genul de lucru pe care cea care îți este cea mai bună prietenă de șaisprezece ani ar fi trebuit să-l cunoască. Și nu-l țineam secret față de ea, dar este un subiect care nu s-a ivit niciodată. Mătușa Frances este atât de departe, încât, în schema mea mentală implicită, casa chiar este a noastră. Nu-mi amintesc de existența ei până când n-am de făcut ceva care să aibă legătură cu ea, precum ordine printre vechiturile ei.

Jenny fluieră încetișor.

— Averea familiei! rostește ea dându-și ochii peste cap. Credeam că e ceva ce nu există în realitate, ceva ce nu vezi decât prin filme.

Deschidem ușa rigidă – era descuiată, bineînțeles. Mama n-o încuie niciodată; zice că, dacă va alege cineva o casă de pe strada Tregunter pe care s-o jefuiască, aceea nu va fi a noastră.

Îmi trec privirea peste cărămizile rămase acum la vedere în hol, fiindcă jumătate din tencuială e încă vizibilă pe ici, pe colo. Mama are dreptate – orice tâlhar s-ar uita mai întâi la tapetul scorojit și și-ar da seama că nu avem nimic ce merită furat. Totuși, s-ar înșela, căci cea mai mare parte din lucrările mamei valorează o avere. În orice caz, ea n-ar vinde niciuna dintre creațiile ei din tinerețe pe care le mai are pe aici; este mult prea sentimentală în legătură cu asta.

— Sunt aici! se aude vocea mamei din bucătărie, aflată în fundul casei.

Trecem în vârful picioarelor prin două încăperi spațioase pe care oamenii le-ar folosi ca saloane, dar care îi servesc mamei drept atelier. De pereți sunt rezemate pânze uriașe, iar pe jos este plin de urme de vopsea. Mama a renunțat cu ani în urmă să mai folosească cearșafuri pentru a proteja podeaua. Lumina care pătrunde prin cele două rânduri de ferestre este gălbuie și prăfuită, croindu-și drum prin straturi succesive de praf și de poluare urbană vechi de cel puțin douăzeci și cinci de ani. Nu-mi amintesc ca mama să fi chemat vreodată pe cineva să le spele, dar sunt atât de obișnuită cu lumina aceasta, încât cred că, dacă geamurile ar fi curățate, mi s-ar părea prea dură și strălucitoare – ca atunci când îți dai jos ochelarii de soare într-o zi însorită de vară.

Mama și-a prins părul blond cenușiu în vârful capului cu o bandană verde, iar în mână ține un pahar aproape gol cu vin roșu, și altele două o așteaptă pline pe masă. Este aplecată asupra aragazului masiv, sotează ceapă, de altfel singura ei abilitate culinară. Are ceva la cuptor, dar presupun că este vreun semipreparat ce urmează să fie asezonat cu ceapa călită.

— Ai niște scrisori pe masă, spune mama fără să se întoarcă.

— Bună și ție, Laura, îi zice Jenny mamei.

O tachinează, dar mama arată de parcă ar fi fost pedepsită atunci când se întoarce și o sărută pe Jenny pe obraz.

Dă să mă salute și pe mine, dar, în schimb, îmi întinde paharul gol pe care îl are în mână și ia unul plin de pe masă.

Simt miros de gaze, dar mama mi-o ia înainte:

— O secundă, s-a stins cuptorul.

Aprinde un chibrit lung de la ochiul de sub tigaie, răsuțește butonul de la aragaz până îl închide, după care deschide cuptorul. Aragazul este atât de vechi, încât trebuie să te apleci înăuntrul lui și să-l aprinzi cu o flacără adevărată, riscând să mori în încercarea asta. Știu bine că nu trebuie să aduc în discuție înlocuirea lui, pentru că este ceva despre care am vorbit de nenumărate ori de-a lungul anilor. Mama crede că este retro și cool. Eu, pe de altă parte, mă străduiesc din răspuțeri să nu mă gândesc la Sylvia Plath de fiecare dată când mă uit la el.

Mă prăbușesc pe scaunul tare din lemn, lângă rucsacul cu care am venit, și iau de pe masă plicul gros cu numele meu pe el. Inima îmi bubuie pentru o clipă, căci m-am înscris de curând la câteva concursuri de scriere literară. Dar de ani de zile nu mai răspunde nimeni la ele prin poștă; totul e online. Creierul meu se joacă aiurea cu speranța că poate mi-a remarcat cineva talentul. Dau pe gât ultima înghițitură din ceea ce, mai mult ca sigur, este vin ieftin, marca vreunui supermarket. Simt deja că îmi va da dureri de cap.

Deschid clapeta grea a plicului și scot din el o scrisoare tipărită pe hârtie cu antet.

Vă este solicitată prezența la sediul Gordon, Owens și Martlock SRL, pentru o întâlnire cu mătușa dumneavoastră, doamna Frances Adams. Doamna Adams dorește să discute despre responsabilitățile care vă revin ca unică moștenitoare a proprietății și bunurilor sale.

Mă opresc aici.

— Ia stai așa, este de la avocatul mătușii Frances, spun. Se pare că a greșit destinatarul, trebuia să fi scris Laura. Este vorba de moștenire.

Jenny se apleacă peste umărul meu și aruncă un ochi peste scrisoare.

— Chiar scrie *mătușa*, zice ea și îmi arată cuvintele pe pagină. Asta nu pare să fie o greșeală.

— Oh, *nu a greșit*, o repede mama.

Se apropie de masă și îmi smulge scrisoarea din mână. O studiază îndelung, până când începe să se simtă un miros dulceag de ceapă caramelizată, după care o aruncă pe masă și se întoarce la mâncare. Mama ia tigaia de pe aragaz înainte ca totul să ia foc.

Jenny murmură restul scrisorii, în timp ce privirea ei cercetează stăruitor fontul folosit.

— *Vă rog să vă prezentați la birourile bla-bla-bla...* sunt instrucțiuni pentru întâlnire. Are loc peste câteva zile, într-un loc din Dorset, numit Castle Knoll. Dumnezeule, șoptește ea, o mătușă îndepărtată care trăiește într-un sat uitat de lume? O moștenire misterioasă? Annie, este un caz real în care viața imită arta.

— Sunt sigură că scrisoarea este pentru mama. Aparent, mătușa Frances este extrem de superstițioasă, deci mă îndoiesc

de faptul că pur și simplu s-a răzgândit și o va dezmoșteni pe mama. De fapt, adaug eu încetișor, având în vedere poveștile pe care le-am auzit despre ea, pare exact ceva ce ar face ea.

Văd expresia de uluire de pe chipul lui Jenny și hotărâsc că îi datorez o incursiune adâncă în strania poveste a vieții mătușii Frances.

— Este o poveste de familie. Chiar nu ți-am mai spus-o niciodată?

Jenny dă din cap că nu și soarbe din paharul care a mai rămas pe masă. Mă uit la mama.

— Vrei să spui tu povestea mătușii Frances? Sau încep eu?

Mama se duce din nou la cuptor și se luptă cu ușa pentru a scoate din el o tavă cu ceva neidentificabil. Toarnă peste ea ceapa arsă din tigaia de fier, apoi ia trei furculițe din coșul în care ține tacâmurile desperecheate și așază tava între noi, cu furculițele înfipite în mâncare în unghiuri ciudate. După aceea se afundă în scaun și mai bea un pahar de vin, făcându-mi ușor semn din cap.

— Bine, spun eu, încercând să adopt cea mai bună voce de povestitor.

Jenny ia sticla de vin și îmi toarnă în pahar.

— Mătușa Frances avea șaptesprezece ani în 1965. Ea și cele mai bune două prietene ale ei au mers împreună la un bălci și au vrut să li se citească viitorul. Prezicerea pentru mătușa Frances suna cam în felul următor: *Vei fi ucisă și vei deveni un morman de oase uscate.*

— Vai, ce mai exagerare! Îmi place, zice Jenny. Dar dacă ai de gând să scrii romane polițiste, Annie – și o spun cu tot dragul din lume –, trebuie să mai lucrezi la modul de prezentare.

Mama ia din nou scrisoarea, de parcă ar fi dovada unei crime.